

esset, que corde credere ad justitiam, ore confiteri ad salutem necessariam est . . . cum sancta Romana Ecclesia de ea re hac usque nondum definierit.

XIX. Quartum argumentum. Sententia, que necessario est ex cathedra definienda, debet esse conformis sacre Scripturae, vel traditioni Patrum. Hæ enim sunt regule definitionum infallibilis veritatis: sed sententia de immaculato Virginis Conceptu non est expresse conformis sacre Scripturae, quia auctoritates, que in illius favorem adducuntur, in sensu literali hoc non exprimant, sed detorqueri debent ad sensum accommodativum, qui non est regula definitionum Ecclesie. Nec est traditioni conformis; quia de hoc Mystero primo dubitatum est, & in primis Ecclesie seculis, a quibus traditio oritur, alium fuit silentium de Virginis Conceptione: Ergo definitio, que petitur, necessaria non est.

Hæret hic aqua libellatori. Nec enim audet adverbium illud expresse in majore propositione repetere, quod est positum in minore. Quod tamen facere debuisset, ut syllogismus recte constaret. Sed ei tutius est visum fallere incautos dissimulando, quam adjecta particula non modo falsam propositionem asserre, sed etiam hæreticam, vel hæresi proximam. Hæreticorum est enim, dogmâ nullum, quod ad fidem attineat, profiteri, nisi quod est expresse conforme sacre Scripturae. Tum vero dicere, nihil esse definiendum, nisi quod est expresse conforme sacre Scripturae, vel traditioni Patrum, vel hæreticum est, vel hæresi proximum. Errasse Tridentinum Concilium, cum in Canonem retulit (a) libros Tobia, Machabæorum, Sapientia, aliosque complures, quis nisi hæreticus dicere audeat? De iis tamen contentio pertinax olim fuit: nec illis liber Divinus, nec vero certa traditio expresse demonstrat, libros eosdem esse Divinos. Quo pertinent ista, nisi ut appareat, id esse hæreticum, vel hæresi proximum affirmare, unde consequens fit, errasse Concilium in re gravissima? Sed his omissis, quod

(a) Sess. 4.